

ПОЗДРАВНА РЕЧ ПРЕДСЕДНИКА ДРУШТВА ЗА АНТИЧКЕ СТУДИЈЕ СРБИЈЕ

У име Друштва за античке студије Србије поздрављам госте и све учеснике II Научног скупа класичних филолога, археолога и историчара старог века Југославије и желим им плодан и делотворан рад.

Нема никакве сумње да ће нам саопштења — резултати истраживачких напора наших колега — пружити много духовног задобољства и нових подстицаја и да ће нас обогатити новим знањима и виђењима.

На другој страни, међутим, сведоци смо једног парадоксалног али нажалост стварног стања — да наука о антици сваким даном све више и снажније осветљава и наше и европске почетке, пружа нам све дубља и поузданија знања о садашњости и о нама самима а, истовремено, излази да је све мање потребна савременом човеку, судећи по њеној заступљености по школама и факултетима.

Ми знамо да му је управо данас итекако потребна не само због тога што она трезба да развија ону најзакрпљују особину коју су Грци назвали *anthrōpōtēs*, Латини *humanitas* а ми *човештво*, већ и због многих других поменутих, готово практичних разлога.

Остаје, дакле, наш свагдашњи задатак да и овога пута, као и много пута пре, без умора и посусталости, укажемо на потребу и значај изучавања антике и класичних језика по школама и факултетима и да, тиме, испунимо свој задатак.

Зато, поздрављајући овај Скуп у име Друштва за античке студије Србије желим да изразим живу наду да ће наша настојања у очувању и даљем развоју наших наука уродити плодом.

Љиљана Црејчајц, Београд.

ПОЗДРАВНИ ГОВОР ПРЕДСТАВНИКА ДРУШТВА ЗА АНТИЧКЕ СТУДИЈЕ СР МАКЕДОНИЈЕ

Колешки и колеги, почитувани гости,

Во отсуство на нашиот претседател, кој е тргнат од Скопје, но нешто малу касни, дозволете ми, од името на Друштвото за антички студии на СР Македонија да го поздравам со неколку збора Вториот југословенски научен собир „*Antiquitas ac tempora nostra*“ и да му пожелам успешна и плодотворна работа.

Го користам случајов да го известам овој собир дека во последниве две-три години ние можевме од личен опит длабоко да се увериме во една одамна позната вистина, а имено: *каква љома сила ирејсџавува здружувањето и единсџвото*.

При дискусиите за реформа на Универзитетот во Скопје падна под удар Групата за класични студии на нашиот Филозофски факултет. Есента во 1978 год. од една републичка просветна установа се побара да се преиспита дали е рационално да има посебна група за класични студии, кога години на ред на оваа група се запишува мал број студенти. Тогаш беа искажани мислења и за укинување, одн. гаснење на Групата за класични студии со тоа што не ќе се дозволува назначување на помлад наставен кадар. Се разбира, ние веднаш реагиравме, пишувавме опширни образложенија за потребата од класично образование и т.н., но сите наши реакции можеа да останат „глас во пустина“ ако на време не интервенираше со сиот свој авторитет и Сојузот на друштвата за антички студии.

Управниот одбор на Сојузот организира состанок на претставници од сите републички друштва во почетокот на 1979 год. во Сремска Митровица. На овој состанок му беше посветено сериозно внимание на прашањето за опстанокот на Групата за класични студии во Скопје и од овој состанок беше испратен еден акт до надлежните органи во Македонија. Како резултат на оваа интервенција и поткрепата од некои други научни и културно-просветни установи од Македонија, не само што не беше укината Групата за класични студии во Скопје, но на оваа Група ѝ беа дадени и поголеми и пошироки можности за развој.

Прво ни беше дозволено да избереме асистент, а потоа, на предлог од Комисијата за постдипломски студии при Сојузот, на Наставно-научна група беа одобрени и организирани *постдипломски студии по грчки јазик со микенологија*. Конкурсот е веќе распишан и од есенва на овој студиум ќе можат да се запишуваат не само кандидати од нашата република, а и од други универзитетски центри во Југославија.

Истовремено, можам со задоволство да констатирам дека во изминатиов период, меѓу Охридскиот и Новосадскиот собир, имаше перфектна соработка помеѓу Сојузот на друштвата и Редакцијата на сп. Жива Антика. Благодарение на таа соработка и разбирање, сп. Жива Антика, која е орган на Сојузот, во овој период излегуваше редовно и без проблеми.

Во некои од поздравните говори беа искажани песимистични мисли дека сè поголеми тешкотии ќе има за класичните студии и сè помалку ќе сме имале прилив на помлади кадри. Ако сме здружени и еднодушни, сметам дека ќе можеме да ги преодолуваме сите тешкотии. Со радост можам да Ве известам дека годинава, по дваесетипетгодишен прекин, во Скопје заврши првата генерација од класичните паралелки и на Групата за класични студии се запишаа кандидати со претспрема.

Поздравувајќи го Вториот научен собир „Antiquitas ac tempora nostra“, од срце пожелувам тој да придонесе не само за нашето стручно издигање, а и за уште поголемо и поцврсто сплотување на сите нас, за да можеме еднодушно да дејствуваме и да продолжиме уште поуспешно да ги извршуваме нашите корисни за општеството обврски.

П. Хр. Илиевски, Скопје.

POZDRAVNI GOVOR PREDSJEDNIKA HRVATSKOG
DRUŠTVA KLASIČNIH FILOLOGA NA NAUČNOM SKUPU
„ANTIQUITAS AC TEMPORA NOSTRA“
NOVI SAD, LISTOPAD 1980.

Dozvolite mi da pozdravim ovaj eminentni skup u ime Hrvatskog društva klasičnih filologa. Veliko je zadovoljstvo nalaziti se u društvu najistaknutijih klasičnih filologa Jugoslavije i nakon svih teškoća na koje nailazimo u redovnoj nastavi klasičnih jezika uživati u izlaganjima referenata koji će nas upoznati s rezultatima svojih istraživanja. Tako ćemo obogaćeni plimom novih misli spremnije prilaziti vladavanju svih teškoća u našem svakodnevnom radu. A o tim teškoćama moramo ovdje progovoriti. Samo ovakav skup, najpoznatijih stručnjaka, može meritorno i s punim obrazloženjem ukazati na probleme s kojima se borimo i dati prijedloge da se oni riješe.

Ovaj naučni skup treba potvrditi da smo sposobni održavati vezu s velikom tradicijom latinske i grčke književnosti koja je ugrađena u temelje svih evropskih književnosti, pa tako i naših, bez koje se one mogu samo djelomično razumjeti.

Naše socijalističko društvo ne može zanemariti tekovine koje nam je ostavila u nasljeđe antička epoha, puna poticija humanističkoj koncepciji života.

Govorim o tome i kao predstavnik zagrebačkog Centra za jezike, u kojem se sada nalazi bivša Klasična gimnazija, najstarija srednja škola u našoj zemlji, koja bi za dvije nepune godine trebala obilježiti 375 godina svog postojanja i neprekidnog rada.

Na bogatim tradicijama, ističući vrijednost humanističke kulture i ugradivši je u nove programe, ona i danas obrazuje i odgaja generacije učenika kao homines maximo homines et liberos maximo liberos. Oni očekuju od ovog skupa nova naučna dostignuća, nove peticije da još marljivije i dublje izučavaju antičku kulturu koja čini bitan sastavni dio opće kulturne riznice čovječanstva.

Dakle, ovih nekoliko dana upoznat ćemo se s daljnjim naučnim dostignućima i na novim primjerima iz antičke književnosti, filozofije,